

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλιθεῖς παρουσιάζει εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἰατρικὰς, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἑριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΥΣΤΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτήσια δραχμῶν 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἀπόστολον γράσει διατηρ. 50.— Ἀποστολῆς δεκάτοια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλην. ἐν γένει τῶν ἑλλ. Κρατῶν σελήνια 10.

Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ· ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΠΙΧΕΙΡΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουπότου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀριθ. 38, κατὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 38ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Μαρτίου 1928

Ἔως 50ον.— Ἀριθ. 15

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ἀπὸ Γουλίου Βέην)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Καὶ τὸ γενναῖο παιδί ἐτάχυνε τὴν πορεία. Πόσες φορές ἀναγκάστηκε νὰ βγάλῃ παπούτσια καὶ κάλτσες καὶ νὰ περπατήσῃ μὲς στὰ νερά σχεδὸν ὡς τὰ γόνατα! Συναντοῦσε πλήθους πουλιά, περισσότερα, πάπιες καὶ θαλασσοπούλια. Εἶδε στοὺς ὑψίλους καὶ δυὰ-τρία ζευγάρια φώκες ποὺ δὲν φοβήθηκαν καθόλου ὅταν πέρασε κοντὰ τοὺς, —σημάδι ὅτι κανένας φάρας δὲν εἶχε πάει ποτὲ νὰ τὶς ἐνοχλήσῃ.

Ἡ ὥρα ἦταν δέκα.

Κατάκοπος, πεινασμένος, ὁ Μπριάν ἀποφάσισε νὰ φάῃ καὶ νὰ ξεκουρασθῇ πρὶν ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνάβαση στὸ ἀκρωτήρι, ποὺ εἶχε ὄψος τριακόσια πόδια ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Ἐκάθησε λοιπὸν σ' ἓνα βράχο ψηλὸ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ νερά, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ προχωροῦν πρὸς τὴ στεριά. Μία ὥρα ἀργότερα, δὲν θὰ μπορούσε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ. Τώρα ὁμως δὲν τὸν ἐμελλε, γιὰτι μετὰ τὸ μεσημέρι τὰ νερά θὰ τραβιόνταν πάλι καί, σὸ γυρισμό, θάβρισκε τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐλεύθερο.

Ἐφαγε λίγο κρέας, ἤπιε μπράντυ καὶ ξαπλώθηκε ἀπάνω στὸ βράχο. Πολλὰ πράγματα συλλογιζόταν καθὼς ἦταν ξαπλωμένος ἐκεῖ. Μονάχος, μακριὰ ἀπ' τοὺς συντρόφους του, προσπαθοῦσε ν' ἀντικρούσῃ μὲ ἀπάθεια τὴ δεινὴ θέσις ὅπου βρισκόταν καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι. Εἶχε ἀπόφασι νὰ ἐργασθῇ ὅσα μπο-

ρούσε γιὰ τὴν κοινὴ σωτηρία. Καὶ συλλογιζόμενος πῶς τοῦ φέρονταν ὁ Δόνιραν κι' οἱ ὀπαδοὶ του, ἀγανακτοῦσε ὄχι γιὰ τίποτ' ἄλλο, ἀλλὰ γιὰτι ἐπρόβλεπε ὅτι ἡ διχνομία δὲν θὰ εἶχε καλὸ τέλος. Τὸ χρέος του ἦταν ν' ἀντικρούσῃ μ' ὅλη του τὴ δύναμη ὅποιανδήποτε πρότασι τῶν ἀντιθέτων, ποὺ μπορούσε νὰ βλάψῃ ὅλη τὴ συντροφιά. Ἐπειτα συλλογιζόθηκε τὸν μικρὸ ἀδελφὸ του, τὸν σιωπηλὸ καὶ μελαγχολικὸ Ζάκ. Ἡ κατάστασις του τὸν ἐφό-

βιζε. Καὶ πάλι τοῦ ἐρχόταν ἡ ἴδια πῶς αὐτὸς θάχε κάνει κατὰ κῆρα πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Σλόγγι.

«Δὲν θὰ τὸν ἀφίσει ὁμως, εἶπε μέσα του ὁ Μπριάν. Θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μοῦ τὸ μαρτυρήσῃ...»

Μιὰν δολάκερ ὥρα ἔμεινε σ' ἐκεῖνο τὸ βράχο, γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ ἐντελῶς. Ἐπειτα σηκώθηκε κι' ἀρχισε ν' ἀνεβαίνει τ' ἀκρωτήρι.

Τὸ ἀνέβασμα αὐτὸ ἦταν δυσκολώτατο, γιὰτι οἱ βράχοι, ποὺ σχηματίζαν νὰ ποῦμε τὴν κλίμακα, ἦταν φιλόλοι, ἀπόκρημοι, καὶ μὲ πολλὴ προσοχή καὶ ἀγωνία ὁ Μπριάν ἔπρεπε νὰ σκαρφαλώνῃ. Ἐπειδὴ ὁμως ἦταν ἀπὸ μικρὸς γυμνασμένος στὴν ἀναρρίχησι, κατέρθωσε ἐπιτέλους νὰ φθάσῃ στὴν κορυφή.

Πρῶτη τοῦ δουλειὰ ἦταν βέβαια νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεὸ κι' ἔπειτα νὰ βάλῃ τὸ τηλεσκόπιον στὰ μάτια του καὶ νὰ κοιτάξῃ.

Κοίταξε πρῶτα πρὸς τ' ἀνατολικὰ. Ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἡ χώρα ἦταν πεδινὴ καὶ ἀπλανόταν ὡς ποῦ ἔβριθε τὸ μάτι. Μόνον μερικὸι λόφοι ὑψωνόνταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καὶ πράσινα δάση τῆς σκέπαζαν σὲ μιὰν ἔκτασι ἀπὸ δέκα περίπου μίλλια. Θάλασσα καθεὶ δὲν φαινόταν.

Ὁ Μπριάν ἐξακολούθησε νὰ παρατηρῇ πρὸς ἄλλα τὰ μέρη, ἀλλὰ δὲν κατέρθινε νὰ βεβαιωθῇ ἂν βρισκόταν σὲ νῆσο ἢ σὲ ἤπειρο. Ὁπικεδήποτε, ἂν ἦταν νῆσος, θάταν πολὺ μεγάλη. Αὐτὸ μόνον μπορούσε νὰ βεβαιώσῃ.

Γύρισε ἔπειτα πρὸς τὴ δύση καὶ εἶδε τὴ θάλασσα, ποὺ λαμπακοπούσε στὸ ἥλιος-ἀίλημα.

Ἄξαφνα φώναξε:

— Πλοῖα!... πλοῖα!...



Ὁ Κωστήρ καὶ τὸ... ἀλογό του.

Πραγματικώς, στή σιλιπήν έκεινη έπιφάνεια φαινόνταν τρία μαύρα σημάδια, που ή άπειχαν από τ' άκρωτήρι ως δεκαπέντε μίλια.

Κατασυγνήθηκε ο Μπριάν. Ήταν όπτική άπάτη ή πραγματικά πλοία αυτά τά μαυράδια που έβλεπε;

Τρέμοντας έλος, καθάρισε τούς φακούς του τηλεσκοπίου του και ξανακοίταξε.

«Ω, ναι, ήταν πλοία. Μόνο τά σκάφη τούς φαινόνταν. Ούτε κατάρτια, ούτε καπνός. Ωστε δέν ήθταν άτμόπλοια...»

Τά είχάν ιδεί άραγε κι' οι σύντροφοί του; Ίσως όχι. Σκέφθηκε λοιπόν ο Μπριάν πώς έπρεπε νά γυρίση τό γρηγορώτερα στό Σλόου και νά τούς τά δείξη. Τώρα βέβαια, άν τούς έκαγαν σιγάλα, τά πλοία, από την άπόσταση έκεινη, δέν θά τάδλεπαν. Τό βράδυ όμως, άν άναθάν μια μεγάλη φωτιά, ποιός ξέρει...

Ο Μπριάν εξακολούθησε νά παρατηρή με προσοχή τά τρία έκεινα σημάδια. Αλλά σέ λίγο, μέ μεγάλη του λύπη, βεβαιώθηκε πώς έμεναν άκίνητα. Δέν ήταν πλοία λοιπόν. Χωρίς άλλο ήταν νησάκια, στή δυτικά της παραλίας όπου είχε ναυάγησει τό Σλόου. Βέβαια που τό πλοίο τους, τότε που τό παράσερνε ή τρικυμία, θά πέρασε από κοντά τους. Τά παιδιά όμως δέν τά είχάν ιδεί γιατί θά τά σκέπαζε ή πυκνή όμίχλη.

Τί κρίμα νά μίν είναι πλοία! Η ώρα 2 μ. μ. Η θάλασσα άρχισε νά τραβιέται, άφίπνκτας έλεύθερη όλη έκείνη τή σειρά των όφάλων προς τό μέρος της άπόκριμης άκτής.

Ήταν καιρός νά γυρίση πιά ο Μπριάν στό πλοίο.

Αλλά πριν κατεβή από τή σκοπιά του, θέλησε νά κοιτάξη άλλη μια φορά προς τ' ανατολικά. Επειδή ή ήλιος είχε γείρει λίγο πλάγια, θά μπορούσε ίσως νά διακρίνη κανένα σημείο της χώρας, πού πρωτότερα, μέσ' στό πολύ φώς, ήταν άδύρητο.

Και δέν τό μετάνοιωσε καθόλου που ξανακοίταξε. Γιατί έκει μακριά, πολύ μακριά, πίσω κι' από την τελευταία λωρίδα της χλόης, διακρίνε καθαρότατα μια γραμμή όγκούαση. Η γραμμή αυτή, που είχε μάκρος πολλών μίλλων, άπλωνόταν από τά βορεινά στό νότιο, κι' οι δυο άκρες της κρυβόνταν πίσω από τά δέντρα.

— Τί νά είναι; συλλογιόθηκε ο Μπριάν.

Κοίταξε μέ μεγάλη προσοχή. Και σέ λίγο φώναξε;

— Θάλασσα!... θάλασσα!...

Τί συγκίνηση κάλι! Λίγο έλειψε νά τοβ πύση άπ' τά χέρια τό τηλεσκόπιο. Αφού διήρχε θάλασσα και προς τ'

ανατολικά, δέν χωρούσε πιά άμφιβολία: Τά παιδιά δέν είχάν ναυαγήσει σέ καμμιάν ήπειρο, αλλά σέ κάποια νήσο, άκατοίκητη κι' άπομονωμένη στην άπέραντη έκτάση του Ειρηνικού. Αδύνατο νά φύγουν πιά από εκεί!

Όλοι οι κίνδυνοι μιας τέτοιας άτυχίας παρουσιάσθηκαν τότε στό νοσ του Μπριάν. Κυριεύθηκε από τόση λύπη, ώστε δέν αισθανόταν πιά την καρδιά του νά χτυπά. Γρήγορα όμως συνήλθε και σκέφθηκε, πώς δέν έπρεπε ν' αφήση νά τόν κυριέση ή λύπη, δοοδήποτε άπελπιστικό κι' άν έβλεπε τώρα τό μέλλον!...

Μετά ένα τέταρτο, ο Μπριάν κατέβηκε από τό άκρωτήρι και, από τόν ίδιο δρόμο, γύρισε πριν από τις πέντε στό πλοίο, όπου οι σύντροφοί του τόν περιέμεναν μέ άγωνία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Συζητήσεις και προσεκομισεις για μια έκδρομή.

Τό ίδιο βράδυ, μετά τό δείπνο, ο Μπριάν ανακοίνωσε στους μεγάλους τά πορίσματα της έρευνάς του.

Φαινόνταν καθαρότατα θάλασσα κι' από τό αντίθετο μέρος. Η χώρα τους ήταν νησί. Ωστε άλλη έλπίδα σωτηρίας δέν είχάν, πέρα νά περάση από κεί κανένα πλοίο και νά τούς πάρη.

— Μά μήπως γελάσθηκε ο Μπριάν; παρατήρησε ο Δόνιφαν.

(Ακολουθεί)

Ματσοφ Η. Ι. Φ. και Γρ. Σ.

Η ΚΑΜΙΝΑΔΑ

— Τό νόημα του σπικιού κι' ή γνώμη: — μια χαλασμένη καμινάδα κειόνει, άκρινά στό σταυροδρόμι που ή βιάτος σέρπει κι' ή ήγοιάδα.

«Αχ, τί πικρή έχει την όψη! κι' ή άπανερία — ός μη την άγγίζει — τόν σάσιο κάφιλα άπ' την κόψη κάνει ός τή ρίζα του νά τρέξει.

Κάπνιά την τρώει και καταλιέται άπ' τή σκουριά: ο καιρός τή δέννει, μία, κι' ούτε φύλλο νά μη σείεται, μόλις, και πάντα άνεμοδένει...

Κι' ός τόσο, άμα διαβρίνεις, κι' άμα θάφονγαστείς, κόβεις τό βήμα: τί λέει από μέσα της; τί ποίημα νά μελετάει τό φτωχό στήνα;

Ποιά μνημόσυνο παρακαλεί; — σταυρό σημεμένο, στηλωμένο; και που μυστήριο έκείθε βγαίνει σάν παραμύδι άνασημένο;

Πνεύμα, γλυκό σά νύστα: ή ζάλη σάν τό άποκοίμιομα: ή σά γνάτο παχνιού, κόρφου στοσγή, — και κάλι κι' άκόμα πιά βαθύ και πρώτο;

Μάλιστα τότε, που μια ξένη τρομοήλα λές και τή γεμίζει: — θοσεί από μέσα; ξεθυμαίνει, κι' άλαφροσείνεται: — καπνίζει!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

ΣΕΛΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβείον Νομική)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

— Άκκα, γύρισε πίσω! Γύρισε πίσω φώναζε ο Νίλς παραγμένος. Έχει έρθει ένα ξένο πουλί μαζί μας. Η Σταχτοφτέρουγη ήρθε στό κοπάδι μας!

Μόλις τά είπε αυτά, ή χήνα έβγαλε μια θυμωμένη άσχημη φωνή που δέν έμεινε πιά καμμιά άμφιβολία ποιός ήταν. Η Άκκα και οι άλλοι στραφθηκαν έναντιόν της. Η χήνα όμως δέν έφυγε άμέσως, αλλά χύμηξε πάνω στόν Φίλιππα, άρπαξε τόν Νίλς μέ τή ράμφος της και πέταξε μαζί του.

Ένα άγριο κυνήγι άρχισε πίσω άπ' την Σταχτοφτέρουγη. Η χήνα πετούσε πολύ γρήγορα, αλλά οι άγριόχηνες την πλησίαζαν έλαένα και περισοότερο και δέν μπορούσε νάχη την καμικρή έλπίδα ότι θά τούς ξεφύγη.

Ήξαφνα από τή θάλασσα άνέβηκε ένας έλαφρός λευκός καπνός και την ίδια στιγμή σχεδόν άντήχησε ένας πυροβολισμός. Στή βία τους τά πουλιά δέν είχάν προσέξει ότι πετούσαν πάνω άπό μια βάρκα, που μέσα της καθόταν ένας μοναχός φαράς.

Κανένας δέν πληγώθηκε: τή στιγμή όμως που πενούσε πάνω από τή βάρκα, ή Χρυσοφτέρουγη άνοιξε τό ράμφος της κι' άφισε τόν Νίλς νά πύση μέσ' στη θάλασσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Στοκχόλμη

Την εποχή που ο Νίλς ταξίδευε μέ τις άγριόχηνες, ζούσε στό Σκάνσεν τή Στοκχόλμη, στό μεγάλο όπαιθρο μυσείο όπου μπορεί κανείς νά δη μαζί μένα όλα τά αξιοπερίεργα της Σουηδίας, ένας γέρος που τόν έλεγαν Κλέμεντ Λάρσον.

Ήταν από τό Χαλζιγκενλάντ κι' είχε έρθει στό Σκάνσεν για νά παίξη στό βιολί του τραγοΐδια και χορούς της πατρίδας του. Αδτή όμως τή δουλειά την έκανε μόνο τό άπόγευμα, και τό πρωί καθόταν και φέλαγε ένα από τά όρωια εκείνα χωριτόσπιτα που βρίσκονται εκεί. Στην άρχή ο Κλέμεντ νόμιζε ότι θά περνούσε τά γεράματα του καλύτερα άπ' ότι τό όνειρευόταν. Σέ λίγον καιρό όμως άρχισε νά βαριέται, και μάλιστα τις ώρες που ήταν μοναχός του. Όταν έρχόταν κανένας για νά ιδη τό σπίτι, κάτι πήγαινε κι' έρχόταν αλλά πολλές φορές ο Κλέμεντ καθόταν έλαμόναχος ώρες όλόκληρες και τότε τόν έκυριεύε μια τόσο δυνατή νοσταλγία, που δέν μπορούσε πιά νά ύποφέρη και συλλογιόταν στό σοβαρά ν' αφήση τή θέση του και νά φύγη. Ήταν βέβαια πολύ φτωχός κι' άν ξαναγύριζε στην πατρίδα του θά ήταν βάρος στους συγχωριανούς του, αυτό τό ήξερε και

λά. Γι' αυτό πολεμούσε μ' όλη του τή δύναμη τή νοσταλγία που τόν έκυριεύε, μ' όλο που κάθε μέρα ένοιωθε τόν έαυτό του και πιά δυστυχισμένο.

Μια όρωια ήμέρα, στις άρχές του Μάη, ο Κλέμεντ είχε μερικές ώρες έλεύθερες και κατέβαινε από τόν άπότομο λόφο όπου βρίσκεται τό Σκάνσεν, προς την παραλία, όταν συνάντησε έναν φαρά από τά νησιά του Σαίρεν, που έρχόταν κατά και μέ μια κασσέλα στόν όμο. Ο φαράς ήταν ένας ψηλός και δυνατός άνδρας που έρχόταν συχνά στό Σκάνσεν και πουλούσε ζωντανά πουλιά που τά είχε πιάσει μόνος του. Ο Κλέμεντ τόν έβλεπε και μιλούσε μαζί του συχνά σταμάτησε λοιπόν τόν φαρά και τόν ρώτησε μήπως πήγαινε στό Σκάνσεν.

— Ναι έκει πηγαίνω, για νά δώσω αυτό που έχω στην κασσέλα. Αλλά πρώτα θέλω νά τό δείξω σέ σένα, Κλέμεντ, για νά μου πής πόσα πρέπει νά γυρέσω.

Λέγοντας αυτά, άνοιξε την κασσέλα. Ο Κλέμεντ κοίταξε, ξανακοίταξε άλλη μια φορά και τρομαγμένος τραδήχησε ένα βήμα πίσω.

— Για όνομα του Θεού, Αζμπιγορου, είπε, που τό βρήκες αυτό;

Σταρκικά θυμήθηκε ότι σάν ήταν μικρός, ή μητέρα του που μιλούσε συχνά για νάνους που κατοικούσαν στή σκεπή τους. Δέν έπρεπε νά κλαίη ούτε νά φωνάζη για νά μίν τούς θυμώσει. Υστερα, όταν μεγάλωσε, ένόμιζε ότι όλα αυτά τού τάλεγε ή μητέρα του άπ' τό μαλό της, μόνο και μόνο για νά τόν κρατή φρόνιμο.

«Νά όμως που δέν ήταν της φαντασίας της μητέρας μου όλ' αυτά» σκέφθηκε ο Κλέμεντ. «Γιατί νά που ιδώ μέσα σ' αυτή την κασσέλα βρίσκεται ένας άπ' αυτούς τούς νάνους».

Ο Αζμπιγορου είδε τόν τρόπο του Κλέμεντ κι' άρχισε νά γελά. Ο Κλέμεντ όμως είχε πάρει τό πράγμα πολύ στό σοβαρά.

— Πες μου λοιπόν που τό βρήκες; ρώτησε.

— Ω, μη νομίζης πως παραμόνεψα για νά τόν πιάσω; είπε ο Αζμπιγορου. Μονάχος του ήρθε σέ μένα. Σήμερα είχα βγει πρωί-πρωί μέ τή βάρκα και μόλις είχα ξεμακρύνει λίγο από την παραλία, όταν πέρασε από πάνω μου φωνάζοντας ένα κοπάδι άγριόχηνες. Τούς έρριξα μια ντουρεκιά, δέν πέτυχε όμως καμμιά, και μονάχα έπεσε από ψηλά στή θάλασσα αυτό τό πλάσματάκι: δέν είχα παρ ά άπλώσω τό χέρι μου για νά τό πιάσω.

— Μήπως τό πλήγωσες Αζμπιγορου; — Ω, όχι, δέν έχει τίποτε άπολώτως, καμμιά πληγή.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΝ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΑ'

— Μπα! έκαμε ο γιατρός, μόλις ξεσέπασε τά δίδυμα. Περίεργο πράγμα!... — Τι συμβαίνει, γιατρέ; τόν ρώτησαν οι άλλοι από μακριά. — Ντυμένα, μέ τά καλά τους, κοιμίζετε σεις τά μωρά σας; ρώτησε ο γιατρός. Και δέν τά φασκιώνετε πιά;... — Καλέ, μέ τασπροροχάκια τους και φασκιωμένα τάβαλα νά κοιμηθούν, άποκρίθηκε ή κυρά Λάμπρανα. Τί λέτε κεί, γιατρέ μου; — Μά κοιτάτε λοιπόν! φώναξε ο γιατρός. — Και σήκωσε από την κούνια τά δυο μωρά και τά έδειξε. — Χοίστε και Παναγιά! έκαμε ή κυρά Λάμπρανα, γυρίζοντας μέ φοβική τό κεφάλι της, νά μίν τά βλέψη. — Θέ μου! έκαμε όκύ Λάμπρος. Πώς έγιναν έτσι τά παιδάκια μας; — Ο Σατανάς τά μεταμόρφωσε! φώναξε ή κυρά Αντρομάχη. Καλά τό είπα ή ξαδρόφη! — Αυτό πιά είναι όλοφάνερο! φώναξε κι' ή κυρά Αστιασία. — Κυρίες και κύριοι! είπε τότε μ' έπισημότητα ο γιατρός. Έχετε λάθος. Ακούστε και τή γνώμη της Έπιστήμης. Ούτε μεταμορφώνει τίποτα ο Σατανάς, ούτε κίν ύπάρχει σ' αυτό τόν κόσμο. (Στόν άλλόν κόσμο δέν ξέρω, μπορεί...) Τό θαύμα που βλέπουμε, τό έκαμε κάποιος κακός άνθρωπος: Σας έκλεψε τά παιδιά σας και στή θέση τους έβαλε... δυο κούκλες.



— Κούκλες;! φώναξαν όλοι κατάπληκτοι. — Μάλιστα, κυρίες και κύριοι, κούκλες! Σ' αυτό ή Έπιστήμη μου δέν μπορεί νά γλαστρή, Ίδου δυο κούκλες... καλής ποιότητας μάλιστα. Τά κεφάλια τους είναι φαρφουρένια και τά σώματά τους πάνινα και πιτουρένια!... Μυαλό δέν έχουν κουνκούτσι, κεφάλια άδειανά. Έχουν όμως μηχανισμούς. Κλείνουν τά μάτια τους, όταν τις χαϊλώνης και όταν τις ζουλάς στό στήθος, ή μια λέει: «μαμμά!» κι' ή άλλη κάνει «άααα!». Ορίστε! Αμυρβάλλετε άκόμα για τή διάγνωση μου!

Και μιλώντας έτσι, ο κ. Κινινίδης ζουλούσε στό στήθος τις κούκλες και τις έκανε νά φωνάζουν, ή τις έγερνε και τις σήκωνε, κάνοντάς τις ν' άνοιγοκλείνουν τά μάτια... —

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ

Εναν καιρό, πολλοί κομφεζόμενοι φορούσαν περρούκες. Σε κάποιο δρόμο μιας μεγάλης πόλης, ήταν ένας κουρέας κι ένας περρουκέρης. Φυσικά, ο κουρέας είχε συμφέρο να μη φορούν οι άνθρωποι περρούκες, παρά να φίνουν τα μαλλιά τους, για να το δει ο σιάζης και να τα κατασάρωνη αυτός. Και για προπαγάνδα, παράγγειλε και κρέμασε μιά εικόνα. Η εικόνα αυτή παρίστανε κάποιον που πνιγόταν. Ένας άλλος έπεφτε στο νερό για να τον σώση. Τον αρπάξε απ' τα μαλλιά, μα τα μαλλιά έμεναν στα χέρια του. Ο πνιγόμενος φορούσε περρούκι! Από κάτω έγραφε:

«Βλέπετε τί μπορεί να πάθη όποιος φορεί περρούκι;»

Η εικόνα αυτή κρεμασμένη απέξω απ' το κουρείο, έκανε μεγάλη εντύπωση κι ο γείτονας περρουκέρης τα χρειάστηκε.

Σκέφτηκε λοιπόν και ζωγράπισε κι αυτός στο μαγαζί του μιά άλλη, που παρίστανε τον Άδριασαλώμ, κρεμασμένο στο δέντρο απ' τα πικνά του μαλλιά, ενώ μπροστά του έφυγε τάλογό του και πίσω έρχόνταν οι δεικτες του να τον σκοτώσουν. Κι από κάτω έγραφε:

«Ω, αν φορούσε περρούκι!...»

Η μιά εικόνα εξουδετέρωσε την άλλη. Κι έτσι διατήρησαν τους πελάτες τους κι ο κουρέας με τον πνιγμένο κι ο περρουκέρης με τον Άδριασαλώμ.

Ο ΑΝΑΜΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΑΡΦΕΙΑΙ ΝΙΦΑΔΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΝΑΙΟΣ λάμπει στο γαλάζιον ουρανό της Αττικής, μα τα χιόνια δέν έλυσαν ακόμα. Ο Ίμμητις —μέσ' στη μύτη μας, — απλώνεται ασπρόχρυσος, στυλιγνός, και σαν πρισμένος, σά φουσκωμένος. Φαντάζομαι τι θα γίνεται στα... βρεινότερα και στα ψηλότερα. Χρόνια είχε να πέση στην Αττική τόσο χιόνι. Με μικρά διαλείμματα, χιόνιζε ήμερόνυχτα. Σε πολλά μέρη, μέσα και γύρο στην πόλη, το χιονόστρωμα έφτασε μισό μέτρο! Έλυανε, κατέβαινε λίγο, και πάλι, με καινούργιο χιόνι, ανέβαινε περισσότερο. Τι άραται περίπατοι, μ' όλο το τσουχτερό κρύο, τι χιονοπόλεμοι και τι χιονοκλιμάκια! Το βράδυ, όταν το χιονόστρωμα πέτρωνε, γίνονταν και παγοδρομίες. Α, διασκεδάσαν πολύ οι φίλοι αυτού του σπό. Οι ξένοι στας Αθήνας θυμήθηκαν τις πατρίδες τους. Κι οι Αθηναίοι όρκαζόνταν πως πρώτη φορά στη ζωή τους είδαν τέτοιαν

άφθονία χιονιού και τέτοιαν έπιμονή. Θυμόμαί την πρώτη μέρα που τδστροσε. Πώς έπεφτε! Ήταν τόσο πυκνό, που σχημάτιζε σά μιάν άσπρη, άδιαπέραστη όμίχλη κι έκρυβε απ' τα μάτια σου και τα πιδ κοντινά αντικείμενα. Φυσούσε κι άέρας τρελός, δυνατός, κι οι πυκνές νιφάδες, πριν πέσουν χάμω, παράδερναν, χόρευαν, στριφογύριζαν, κυνηγιόνταν, συγκρούονταν, έφευγαν, χάνονταν, ξαναγύριζαν... Και το θέαμα μου θύμισε την περίφημη όμηρική παρομοίωση: «Ός δ' ότε ταρφειαί νιφάδες εκ Διός εκποτόνται... Θα την ξέρετε βέβαια. Ο Όμηρος, που ήξερε τόσο καλά να παρηγορή τον άνθρωπο και τη φύση, — κι ός λένε πως ήταν τυφλός, — παραβάλλει μιά συμπλοκή μ' αυτό το πέσιμο του χιονιού όταν το δέρνη κι άέρας: Ρεύματι βοροά αιδιογενέος φερόμεναι, λέει γι' αυτές τις πυκνές νιφάδες. Κι έλαβα άφορμή, έκαινη την ήμερα, να έκτιμήσω όλη την άκρίβεια, την πιστότητα της παρομοίωσης. Το πέσιμο του χιονιού έμοιαζε άληθινά με μιά συμπλοκή, με μιά μάχη, με μιά άνισότατη. Ένόμιζες πως βλέπεις ανθρώπους, άλλους να τρέχουν έδω κι εκεί σαν τρελοί, άλλους να φεύγουν με τρόμο, άλλους να όρμούν με λύσσα, άλλους να ανακατεύονται, άλλους να χωρίζονται, κι άλλους... να πέφτουν σκοτωμένοι. Αν είχα παρευρεθεί ποτέ σε καμμιά μεγάλη μάχη, θα τη θυμόμουν χωρίς άλλο, βλέποντας αυτό το χιόνι, πριν από την όμηρική παρομοίωσιν. Άλλά δυστυχώς ή εύτυχώς για μένα, οι πόλεμοι άρχισαν άφοδύ περσσοί τη στρατεύσιμη ήλικία. Κι ή μόνη μάχη που είδα στη ζωή μου, ήταν της 18ης Νοεμβρίου, στην Αθήνα, τότε που βγήκαν οι Γάλλοι να πάρουν τα όπλα. Λοιπόν της θυμήθηκα. Έτσι και τότε έβλεπα τους ανθρώπους να τρέχουν έδω κι εκεί σά να τους έδερνε ένας τρελός, σφοδρότατος άέρας. Κι άλλοι έφευγαν με τρόμο, άλλοι όρμύσαν με λύσσα, άλλοι ανακατεύονταν κι άλλοι χωρίζονταν. Κάμποσοι έπεφταν και σκοτωμένοι ή πληγωμένοι. Νά, σαν τις νιφάδες αυτές τις πυκνές που τις δαιμόνιζε ο τρελοβοριάς. Και τότε θυμήθηκα τους όμηρικούς στίχους και τους φθύρισα: «Ός δ' ότε ταρφειαί νιφάδες εκ Διός εκποτόνται... Τι μάγας, τι θαυμάσιος παρατηρητής ο Όμηρος! Και τι άληθινές οι παρομοιώσεις του!...»

Έπειτα... άρχισε το κρύο. Γιατί, ξέρετε, όσο χιονίζει, δέν κάνει κρύο πολύ. Έπειτα άρχίζει, όταν σιγά σιγά λιώνουν τα χιόνια. Κι' όσο πιδ πολλά είναι, τόσο και το κρύο βαστά περισσότερο κι' είναι όρμιότερο. Η άλήθεια είναι πως τουρτουρίσαμε οι

άσυνήθιστοι σ' αυτά Αθηναίοι. Κι' άκουσα πολλούς να καταριόνταν το «λευκή νύμφη του Βορρά». Γιατί έτοι έλεγαν το χιόνι στη γραπτή γλώσσα οι παλιοί χρονογράφοι, τότε που το χιόνι ήταν άκόμα θηλυκό: ή χιών, ή χιώνος. Πρδ αίωνων όμως, ο έλληνας κός λαός το έκαμε οδδέτερο: το χιόνι του χιονιού. Τελευταία οι γραμματισμένοι αποφάσισαν να γράφουν τη γλώσσα του λαού. Έτσι ή χιών πέρας στήρχατα, το χιόνι έγκαθιδρόθηκε πικτόδ, κι ή «λευκή νύμφη του Βορρά» έχασε το γένος της και την άξια της. Κανένας πιδ δέν όνομάσει έτσι το χιόνι παρά για να το καταραστή. Όταν φωνη παλό κρύο, ή για να έιρωνευθη τον παλιούς χρονογράφους, που όνομάζαν «νύμφη» ένα άσπρο πράγμα κρύο και... οδδέτερο.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα υπό Vrignault και Valdo

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
— Τώρα είναι δική μας! έιπε γερούμενη. Έιπε πως τη λέν Νταίζη αλλά να μη της άπισουμε αυτό τώνμα. Νά τη λέμε Βιολέττα, όπως λέγαμε την τελευταία μας.
Και πήρε θριαμβευτικά το παιδί της κι έφυγε γρήγορα- γρήγορα, σά να ταν είκοσι χρονών νέα. «Άφισε τη Νταίζη, στο δικό της κρεβάτι κι έθες έτρεξε να φέρει την ξύλινη κούνια όπου είχαν κοιμηθεί τάλλα τους παιδιά και που δέν ήθελαν πιδ να τη βλέπουν, γιατί καϊγόταν ή καρδιά τους. Έβαλε στρώσιδια παστρικά που μοσκομόριζαν λεδάντα, κουβέρτες μαλακές και κάπσπρα σεντόνια. Έστερα ζέστανε νερά και, χωρίς να ξυπνήσει το παιδί, το έπλυνε το προσωπάκι του, που ήται μαυρισμένο από τις σκόνες και τα δάκρυα, το έστρωσε τα μαλλάκια, το βγαλε το λερωμένο νυχτικό και το βάλε στην κούνια να κοιμηθεί.
Κάτι όμως έλειπε ακόμα: έβγαλε από το συρτάρι μιά μεγάλη κούκλα με ρόζ φόρεμα, και την έάπλωσε κοντά στη Νταίζη.
Τέλος, γονάτισε πλάι στην κούνια, όπως έκανε άλλοτε, κι έκαμε την προσευχή της μ' όλη της την καρδιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.
Ο Πύργος
Ο Πύργος του Δουδίνου είναι ένα από τα σπουδαιότερα και άρχαιότερα μνημεία της άγγλικής πρωτεύουσας. Είναι χτισμένος από τον καιρό του Γουλιέλμου του Κατακτητή στην όχθη του Τάμεση κι' άποτελούσε για πολόν καιρό το κυριότερο όχύρωμα του Δουδίνου.
Η έκτασή του είναι πέντε περίπου έκτάρια, δηλαδή πενήντα χιλιάδες τετραγωνικά μέτρα, και περιστοιχίζεται από διπλή σειρά όχυρώματα κι' ένα μεγάλο χαντάκι. Μέσα στην έκταση αυτή είναι χτισμένα πολλά κτίρια διαφόρων ρυθμών κι' έποχών. Μα το μεγάλο κτίριο είναι το Χουάιτ Γάουερ, δηλαδή ο Λευκός Πύργος, με τάπειρα τοξωτά παράθυρά του και με τους τέσσερους μιστρούς πυργίσκους στίς γωνίες του. Έστερα είναι ή έκκλησία της φρουράς, και τέλος τα σκόρπια οικήματα των φρουρών και των στρατιωτών.
Δε θα μπορούσε κανείς να πει αν είναι φρούρι, φυλακή ή παλάτι πάντως όμως ένα μεγάλο μέρος από την ιστορία της Άγγλίας πέραςε μέσα στα τείχη του. Στέγασε βασιλιάδες καθώς και το Δουδρα, και έθαψε στα κελιά του μεγάλους ευγενείς, κατηγορουμένους για πολιτικά έγκλήματα, όπως και ή Βασίλισσα στο Παρίσι.
Έκει είχαν φυλακιστεί ο Κάρολος της Ορλεάνης, τα παιδιά του Έδουάρδου, ο Βάλλε, ο έθνικός ήρωας των Σκώτων, που άργότερα άποκεφαλίσθηκε, ή βασίλισσα Άννα Μπολέν, που άποκεφαλίσθηκε κι' αυτή σε λίγα χρόνια, οι δούκες του Μάρλμπορου, του Βούκιγγαμ και τόσοι άλλοι, που από τη λαμπρότερη δόξα έπεσαν μονομιάς στη θλιβερότερη τύχη.
Μέσα σ' αυτό το σκυθρωπό κτίριο, που τδτρειαν κι' οι πιδ θονατοί, έμειλε νάβρω άσυλο και στοργή ή φτωχή Νταίζη...
Η Νταίζη κοιμήθηκε και το βράδυ, κι' όταν ξύπνησε, ήξερε πιδ δλότελα κού βρισκόταν. Η κούραση, οι συγκινήσεις της φριχτής νύχτας, το κρύο μέσα στο νερό και τέλος ή επίδραση του δυνατού ναρκωτικού, της είχαν φέρει λίγο πυρετό.
Δέν ξαφνίσθηκε καθόλου, καθώς έιπε πως ήταν μέσα σε μιά ξένη κούνια, σ' ένα σπίτι άγνωστο. Πήρε στα χέρια της την κούκλα, την φώναξε Νταίζη και τη φίλησε πολλές φορές. Χαμογέ-

λασε στη Τζέννη, ήπιε λιγάκι γάλα, ρώτησε αν γύρισε ή μαμιά της κι' όστερα ξανάπιασε πάλι σ' ένα φρόντο.
Τη νύχτα παραμιλούσε κι' ή Τζέννη άγρύπνησε κοντά της. Πέρασαν κάμποσες μέρες έτσι, πότε με ήσυχία πότε με πυρετό, ως που στο τέλος ή γερή κράση του παιδιού νίκησε. Άρχισε πάλι να ζει, να φλωρεί, να κάνει χιλίες δυό έρωτήσεις. Η άρρώστεια του όμως σά να του θόλωσε το μυαλό του και δε θυμόταν πιδ καθαρά τις περιπέτειές του. Όλα του φαινόταν σά θαμπό όνειρο.
Φρόνιζαν να μη του ξυπνήσουν τη μνήμη του, γιατί ο γιατρός είχε συστήσει ήσυχία. Όταν ξητύωσε τη μαμιά του, τοβλεσαν:



«Η Νταίζη πήρε στα χέρια της την κούκλα...» (Σελ. 125, στ. α')

— Θα γυρίσει γρήγορα.
Κι' ή Νταίζη το πίστευε και δε ρωτούσε άλλο. Όστόσο, μιά μέρα, ρώτησε τη Τζέννη:
— Τι είναι δώ πέρα;
— Είναι ο Πύργος, άπάντησε ή Τζέννη.
— Και τί είναι ο Πύργος;
— Είναι μιά φυλακή.
— Και τί είναι φυλακή;
— Ένα μεγάλο σπίτι, με σιδερένιες πόρτες, όπου βάζουν τους ανθρώπους που κάνουν κακό.
— Μα έμεις δέν κάναμε κακό.
— Μα έμεις δέν είμαστε στη φυλακή, γι' αυτό έιπε! Έδω είναι σά χωριό, με σπιτάκια, με μαγαζιά, κι' όταν θέλουμε, βγαίνουμε έξω.
Η Νταίζη πολεμούσε να μπει στο νόημα.
— Γιατί μ' έφεραν έδω μέσα;
— Για να σε φυλάμε και να μη

μπορεί κανείς να σου κάμει κακό. Μιά άνάμνηση πέραςε απ' το μυαλό της.
— Και για να μη με πάρει ο κακός άνθρωπος! πρόσθεσε.
— Νά, μπράβο! Βλέπεις, όλες οι πόρτες είναι κλειστές και οι στρατιώτες φυλάνε.
— Κι' όταν έρθει ή μαμιά μου;
— Βέβαια όταν θα έρθει, θα σε πάρει και θα φύγει. Άλλά, ως που νάρθει, θέλεις να μείνεις κοντά μου;
— Θέλω! έιπε ή Νταίζη. Σεις είστε καλή. Όταν θα φύγω, θάρθειτε μαζί μου. Πώς σας λένε;
— Τζέννη! θα με λες θεία-Τζέννη, θέλεις; και γι' όλο θά σε λέω Βιολέττα.
— Γιατί Βιολέττα;
— Για να μη σε ξαναθρξει ο κακός άνθρωπος. Άμα έρθει και ρωτήσει στην πόρτα:
«— Είναι έδω μέσα καμμιά μικρούλα Νταίζη;»
— Θα το άπαντήσουμε:
«— Όχι! Έδω μέσα είναι μόνο μιά μικρή Βιολέττα!»
— Και αυτός θα φύγει μακριά.
Η Νταίζη σκέφτηκε λιγάκι αυτό της φάνηκε νόστιμο και γέλασε με την καρδιά της, που θα τών γελούσαν τον κακόν άνθρωπο με τέτοιο τέχνασμα.
Αυτό όμως της ξύπνησε πάλι τους φόβους κι' άρχισε να πέρνει από πίσω τη Τζέννη και να κρύβεται στο φόρεμά της, τρομάζοντας στον πραιμικρό θόρυβο. Τέλος όμως ο φόβος της έφυγε, γιατί χιλια δυό πράγματα τη διασκεδάσαν.
Για να την καθουάσει και να τη διασκεδάσει, ο Θωμάς Γουίλ την πήρε κι' έκαμαν το γύρο του Πύργου. Της έδειξε τα όχυρώματα, τους φρουρούς, τα κανόνια, που ήταν έτοιμα να ρίξουν. Η μικρή συνήθισε με τους στρατιώτες κι' έβρισκε πολύ ώραία την κεντητή στολή τους και την άρματωσιά τους: Βελούδινο καπέλλο, καζάκι με χρυσοκέντητη κορώνα και με τα βασιλικά σύμβολα.
(Ακολουθεί) ΜΙΚΑ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΦΗΤΑ 58. Χαρό σ' εκείνους που προσπαθούνε Καθ' έσοδό τους να μεταλλάξουν: Μ' αυτό τον τρόπο χόρημα συνάδουν, Σε μιάν άνάγκη να δανεισθώνε. Μ' όλοι σ' εκείνους όπου πεινούνε Από μεγάλη φιλαργυρία: Τί κι' αν σπαράζουν περιουσία, Σ' άλλους θα μείνη να τη χαρούνε. ΟΝΕΡ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου η Διάπλασις εισήλθε εις το 50ον έτος της. Όσοι εκράτησαν τα στελένια πέντε πρώτα φύλλα του Δεκεμβρίου, θεωρούνται συνδρομηταί και παρακαλούνται νάνανεώσουν το ταχύτερον την λήξασαν συνδρομήν των.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμού. Αι λύσεις δεσπαί μέχρι 19 Μαΐου

215. Δεξιόγραφος

Ηγχε η φωτιά ενά Γιάννινα Τόν Τύραννο γά κάρη, Κι' από τς σπάχες του είδαμε Πουλάνι νά πεταξή.

216. Λογοπαικτικός Δεξιόγραφος

Τά δυό νησιά καύ ένώνω, Αν σείς δέν τά χωρίσες, Θ' άκούσω ένα κορίτσι. Νά μου άπαντή: Όρίστε!

217. Στοιχειοδωρισμός

Έχω έντεκα άδέρφια... Μ' άν μου κόψης την ουρά, Η μαμμά σου σόφ φονάζει. Δυνατά, κάθε φορά Πού περάζεις τό γλυκό. Η άλλο τί κάνεις κακό.

218. Στοιχειοτονόγραφο

Στό Αιγαίο μας άνηκα. Άλλά τό μεσοία μου βγάξεις Καί τόν τόνο καταβάζεις Κι' έρσ με κάνεις όλο.

219. ΈΛΞ

Κάθε γραμμή τού δεξιόθεν σχήματος αντιπροσωπεύει μίαν λέξιν. Κάθε λέξι έχει τόσα γραμμάτια όσοι άστερισκοί ύποτελούν την γραμμήν εις τό άριστερόθεν σχήμα. Η άνάγνωσις άρχίζει άπό τόν αταυρόν. Καί άναγινώσκονται έλικοειδώς αι άκόλουθοι ένδεκα λέξεις: Συμπλεκτικός, ύποθετικός, νήσος, πρόθεσις, όικως Θεού, στυγιών του σώματος, καθισμός ύλη, άνεμος, κλεινοσκάπια, ποταμός της Αφρικής, νήσος του Αιγαίου.

220. Επικραφή

Σ Η Ε Α Λ Η Ο Μ Σ Α Π Ν Ρ Α Β Ρ Α Β Ζητείται η άνάγνωσις.

221-225. Μαγικά Γράμματα

Τη άντιλλαγή ένός γραμματός έπίστροφη των κατωθι λέξεων, δι' άνός άλλου, πάντοτε τού αΐτου, νά σχηματισθοῦν άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις: Κόμη, λοιμός, Πόρος, κρίνος, τής.

226. Μεσοστιχίς εξ άντιθέτων

Τά μεσοία γραμμάτια τών άντιθέτων τών κατωθι λέξεων άποτελοῦν άρχικον κομικόν ποιητήν. (Όλαι αι ζητούμεναι λέξεις έχουν από έκτά γραμμάτια.) Ζητούμαι, διαφέρω, σαφήνεια, έρσος, βλάβη, άπορος, φαίλος. Ροεδάφνης

227. Έλλεικτούμενον

ια - ης αι Σπυρ. Ι. Παναγιώτεπουλος 228. Γρίφος

ο ο Γαλλία ήτορ ο ο Άγγλα ήτορ ο ο Αβέντης

Διά τούς Γαλλομαθείς

229. Metagramme Moi je flotte sur le mât; Me changes-tu une lettre? D' une chenille, au jardin, Tu me vois apparaître.

230. Ανεμώνη τού Βενεού

ΑΥΞΕΙΣ

τάν Πνευμ. Άσκή. τού φύλ. 52

769. Άξόροι (Άξός, αι.) - 770. Άγκυρα (άγ, κυρά.) - 771. Ταρμάς (τά, γά, μάς.) - 772. Φώκη-φώνη, - 773.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ 774. Ηώς

3 Κ Ε Α Ν Ι Α (Γεώργη) 3 Π Α Ι Α Ν Στε. ... - 775. Π Α Ι Α Σ Π Ι Σ (Α-έλη, Σ-άρμα, Η-όνος, Ί-δος, Σ-άβ-βας.) - 776. Ξέν Άθηνά και χεί-Σ Υ Ν ρα κίνας. (Η άνάγνω-Ν Α Κ σις κατά στίχον, λω-Ε Ι Ρ βονομένον ένός εκ τών Ν Ε Ι άνω κι' ένός εκ τών κ Α Κ Ι τω ένάλλω. Αι λέξεις Α Ι Χ της Άκροστιχίδος: ΣΥ-Α Θ Η Ναζάριον, ΝΑΚος, ΕΙ-Ρήνη, ΝΕΙλος, ΑΚίνιας, ΑΙΧ-μή, ΑΘΗναί.) - 777. Κούρψε τ' αήθ και πάρε τό μαλλί του. - 778. Οι Άπόστολοι ήσαν δώδεκα. (Η από Σ [ΣΤ], όλοι, εις άν δώδεκα [Β']). - 779. Fougueux (tou, gueux.) - 781-783. 1. Des cartes (des cartes.) 2. Dante (dans te.) 3. Lafontaine (la fontaine.) 4. Verlain (vert lafn.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879-1893) από τούς έκδοθέντας 24 τόμους ύπάρχουν άκόμη μόνον οι έξις πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και 19ος. Έκαστός τόμος δρ. 25, ταχυδρομικός δε άποστελλόμενος δραχ. 28,50 διά τό Έσωτερικόν και δραχ. 35 διά τό Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894-1927)

ύπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι, 34 έν όλω. Έκαστός τόμος άρραφος δρ. 80 και γραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικά τέλη έκά-στον τόμον προσθέσει εις τας άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δραχ. 5 ο άρραφος και δρ. 15 ο γραμμένος, διά δε τό Έξωτε-ρικόν δρ. 23 είτε άρραφος είτε γραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά τ' έτος 1900 τού παλιό λέξεσι με άλλα στοιχεία δρ. 6 (τό έλάχιστον τίμημα). Πέραν τών 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-ξις, με παρτα δέ στοιχεία λεπτά 70 και με κεφαλαία δρ. 1. Ο χωριστός στίχος δρ. 3. Η προληρωμή είναι άπαραίτητη.

ΔΟΝ ΖΟΖΕ, νά σοῦ ζήση τό Πανύπαιδο.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΦΑΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ Ψυχολογοί! Δέν μπίκαμε στην κίνηση της Διαπάλασης γιά νά άποκτήσουμε ΕΚΘΡΟΥΣ ΑΛΛΑ ΦΙΛΟΥΣ. Είς ένάντιον ό-μιας περίστασις υποροβίμε νά σάς άντιπρο-σώψω έροδα... χαίρις νά... τρέμου! Μήδεια, Αόουρα, Δάσμη. Άθηνά δέν ει-ναι ή Τασία Άποστολίδου!!!... Τρέμ-τεξ!... Άλεξία—Άέλη Εμπουντή, Τασ-σομάχος... Μήνης Λάσκαρης, Ξανθοόλα—Χατζίκου. Έπειτα συνέχισε πού θα ανα-στατώση τόν Διαπάλασισμό! Περιμένετε!

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΙΕΡΟΔΟΧΙΤΩΝ

Ελευτεριά, Αντιπρόεδρος: Μάρτυς της Ελευτερίας, Γραμματέας: Άστραπέ-βροντο, Τεμίας: Έγνος της Ελευτε-ρίας.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Διαγωνισμών: Φαίδων, Ξεσοδόχο-τος: Βυρός της Ελευτερίας, Άποκαλό-φειον: Άλάπη της Μυτιλήνης.

Ροεδάφος Βαλεντινο.

Κόστα Βλασιόη, Ελευτεριάς, έμπρός σάς περιμένω! Α διαγωνισμός!!! Ά-χρόνον καρτών τριώνη, προθεσμία μετ' 30 Άπριλίου, συμμεταχί διδραχμός. Βο-δέξια: ύποστήριξις τών πέντε πρώτων και τών πέντε τελευταίων από δημοφιλότητα και θράβεισις της καλύτερας.

Ανταλλάσσειν Μ. Μυστικά με δίους και όλες

Βραβεία μόνον Παπατρέχα (ΚΖ'—61) άπαντήσις λίγες λομοίσις σόχηριστά. Στεί-λε διυθύνειν. Πρώην Κεραυνός Γενική Δίσις: Δημήτριον Γεωργ. Για-μοσιγιάννην, Ρ. Γ. Βλασίου Μυτιλήνης.

Ανταλλάσσειν τετραδία με δίους-όλες.

Τούς πρώτους στείλιντας ψηφίσι στο άριστήριον. Άπάντησις έμμεσις. Στείτε: Εδύχλιον Κυβερνού διά Ροζίταν, Άμα-ροσίον.

Ανταλλάσσειν τετραδία με δίους-εξ

Δίσις: (ΚΗ'—63). Μικρή Άλαστίς, Κασσιόπη

Ζακλίνα, Λορέττα, Χανουμάη, άντα-λάσσειν τετραδία:

Μικρή Άλαστίς, Κασσιόπη

Ανεμώνη τού Βενεού

Ένδοξο Σούλ, Σαγγελέτρα, Μπετόθεν, Άλληλογραφεύσις: Γράμματα: Άβραν Εύ-ζείνου διά Φοίβον Αργεντούλιδην, Πρό-δεδξον.

Υποστήριξτε τό ψεδάφνιο

ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ καθός τό ύποστήριξις και δ: ΔΑΜΩΝ

Η (ΚΗ'—117) άγγελία, Όυλε τών Εύ-γενών, άπο ένός κερδέτις της τελευ-ταίας σας διαγωγής. Συνεχάσκασις την χα-ρακτηριστέ... ες ένόητον. Είμηθα δ-ζητημένον.

Σέλαμ, σε γνωρίζω. Τί κάνει στα κερα-μίδα νινού-νινού...

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΦΗΒΩΝ

Πρόεδρος: Έθνικός Έγνος, Αντιπρό-δρος: Έων, Τεμίας: Μαστροχολιά-στις, Γραμματέας: Αθανάσιος Διάκος, Σύμβουλος: Κοκοβίος.

ΚΗ'—273

Α φάρα—Γαρρά, Άράσα—Δασύνη, Αόρός, Τζοράρ—Γεωργίον, Ούλ, Θεοτόκ, Αρσοόλα—Γαλινοκόλου, ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΜΙΑΟΥΝΗ

ΚΗ'—274

Η ΜΑΣΤΙΣ ν συγγαίρει (την Πρω-πομαυ Βελανόνη δια την έκποση τού χορού της.

ΚΗ'—275

Η ΜΑΣΤΙΣ αρχίζει: Η Μασεδών—Μαργαρίτης, Άρμονία, Αόουνοπούλο, Ξεντερένο Ήπειρου—Κουσιόδοξ, Προκοπάκη—Φωστήρ, Άραιοό Μισολόγη—Συροπούλος, (Π-αταί συνέχισα).

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ

Ο Γερόσιος Δεσμός δέν άπάντησι πού τών. Άδν Ζοζέ, ες άνατέση ψεδάφνιου τ' Αρρά, και ψυσοποιοθίεν μικρόν όνομα.

ΤΡΑΓΟΔΙΑ ΤΗΣ ΕΛΥΤΕΡΙΑΣ

Σ όλλογος Άνθέν. Νέα μέση προ-ΰθον εις τόν άλλον: Μπέτα, Γέ-νια, Διμηγορίνα, Μανόλια, Ήσπανιά, Ήσσι στόν άλλόλο μας: Ο τών Άπο-λάφωαν είναι Άσπρος Κρίνος, Δίσις λέγου: Άγροόλου 84, ΑΘΗΝΑΙ.

Σ όλλογος Άνθέν. Προκήρσις

διαγωνισμών Κινηματογραφικών κ-τόν. Προθεσμία τριμήνη, συμμεταχί νά δρόδρξις. Ο Ψών διαγων. ΚΙΣΙΩ

Προκηρσις τών άνω

πάλασις χαρτέθ δίους-εξ και ίδιαι-ρας Κολοκώδεσπορευ και Νέμιας.

Κ ΑΛΑΜΙΟΣ

Ανταλλάσσειν τετραδία με: Κολο-κάδαροι, Νέμιας, Σταυρατόν, Ψ-σμο Κάρθουνο και με δια τά Διαπά-λοια. Γενναίο Σουλτιώτεπουλο

Ανταλλάσσειν Μ. Μυστικά με δίους-όλες.

Ανταλλάσσειν τετραδία με δίους-εξ Δίσις: (ΚΗ'—63). Μικρή Άλαστίς, Κασσιόπη

Ανταλλάσσειν τετραδία με δίους-εξ

Δίσις: (ΚΗ'—63). Μικρή Άλαστίς, Κασσιόπη

Ανταλλάσσειν τετραδία με δίους-όλες.

Τούς πρώτους στείλιντας ψηφίσι στο άριστήριον. Άπάντησις έμμεσις. Στείτε: Εδύχλιον Κυβερνού διά Ροζίταν, Άμα-ροσίον.

Ανταλλάσσειν τετραδία με δίους-εξ

Δίσις: (ΚΗ'—63). Μικρή Άλαστίς, Κασσιόπη

Ανταλλάσσειν τετραδία με δίους-όλες.

Τούς πρώτους στείλιντας ψηφίσι στο άριστήριον. Άπάντησις έμμεσις. Στείτε: Εδύχλιον Κυβερνού διά Ροζίταν, Άμα-ροσίον.